

det, Sogneraadet, Skolecommissionsionen og saa fremdeles, som maatte mene, at en eller anden Bestemmelse om Forholdet mellem Virksomheden for disse forskjellige Corporationer — for at bruge eet Ord —, truffen ved ministeriel Afgjorelse, var urigtig, eller hvilken Vel der maatte være at gaae. Jeg tilstaaer, at jeg ikke troer, at man i denne Sphaere kunde henvende sig til Domstolene. Jeg troer ikke, at det her vil være muligt at følge anden Vel end den, at den Paagjældende enten betragtede sig blot som Led af den paagjældende Corporation og da lod denne træffe Afgjorelse desangaaende enten selv eller ved at henbise Spørgsmaalet til den overordnede Autoritet, eller, hvis han personlig ikke skulde kunne forsjøne sig med Afgjorelsen, at han da maatte træffe Foranstaltninger for sit Vedkommende, f. Ex. nægte sin yderligere Deeltagelse, nægte at være Medlem osv. Men selve det Spørgsmaal, om man rigtig har forstaaet en Bestemmelse i et Circulaire, hvorefter en vis Forretning er lagt til Skolecommissionsionen og en anden til Sogneraadet, troer jeg ikke hører til den Klasse Spørgsmaal, som paa nogen Maade kunne underkastes Afgjorelse ved Domstolene.

S. A. Hansen: Det blev altsaa nu udtalt af den høitagtede Minister, at den paagjældende Autoritet er berettiget til ved sit Fleertal at tage Beslutning i saa Henseende. Altsaa naar jeg var Medlem af et Sogneraad, og Skolecommissionsionen gjorde Fordringer i Henshold til dette Circulaire, som jeg antog gik ud over dens Myndighed, vilde jeg kunne gjøre Modstand ved at faae en Beslutning af Fleertallet af Sogneraadet, som gik ud paa, at dette vilde man ikke indlade sig paa, og vedkommende Minister vilde dermed lade Sagen falde og lade Sogneraadets Afgjorelse staae. Naturligvis vilde Amtsraadet blive spurgt, da Sogneraadet forterer under det; men naar Amtsraadets Majoritet gav Majoriteten i Sogneraadet Medhold, vilde Sagen være afgjort.

Er dette Tilfældet, saa er der dog en rimelig Udvei til at komme ud af disse Conflictter, ved hvilke jeg ikke ellers kunde opdage nogen Udvei, thi det kan dog virkelig ikke forudsættes, at en enkelt Ministers Fortolkning af Lovens skal være saaledes bindende, at han endog ved et Magtsprog, ved Muldstbestemmelser eller andet Saadant skulde kunne tvinge enhver Mand i Landet, der faaer med Udførelsen af denne Lov at gjøre, til at følge hans Fortolkning. Dette gaaer ikke an, der maa være en Udvei. Men er det givet — og jeg antager, at jeg der er i Overensstemmelse med den høitagtede Minister —, at, naar Fleertallet af Sogneraadet med Billigelse af Amtsraadets Fleertal modsætter sig hvilken som helst Handling eller hvilken som helst Forlangende af Skolecommissionsionen, som det ikke kan erkende, at denne har lovlig Myndighed til, vil Sagen dermed for vedkommende Borgers Vedkommende være afgjort, saa er der jo en rimelig Udvei. — Der er endnu en Bemærkning, som jeg under den forrige Forhandling har glemt, men som jeg havde tænkt, at ville gjøre gjældende. Det er den, at i Kjøbstadcommunalloven ere de samme Udtryk brugte om Skolecommissionsionen, og iagtet dette Circulaire kun er udstedt med Hensyn til Fortolkningen af Skolecommissionsionernes Myndighed i Landcommuner, maa Circularet, da Udtrykkene som sagt ere ganske de samme i Kjøbstadcommunalloven, forsaavidt ogsaa finde Anvendelse paa Kjøbstæderne og de Skolecommissionsioner, som ifølge Kjøbstadcommunalloven oprettes der. Det er Noget, jeg ikke kan tvivle om, at den vedkommende Minister, som har udstedt Circularet, og enhver følgende Minister, der mener, at det er berettiget og i sin Orden, maa gjøre de samme Grundsetninger gjældende ogsaa i Kjøbstæderne, naar der her er Uenighed mellem Skolecommissionsionen og Byraadet om disse Ting.

Ministeren for Kirke og Undervisningsvæsenet: Det gjør mig ondt, at jeg endnu maa føle et Par Ord til; men jeg